



OHR SOMAYACH אור שמח
TANENBAUM COLLEGE
www.ohr.edu

ביצה כח. - לד:

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת story-מעשה מקרא-key:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
---	--

ביצה-אין צדין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
איכא דמתני לה אמתניתין:	אין משחזין את הסכין ביום טוב,											
רב יהודה אמר שמואל:	לא שנו אלא לחדדה, אבל להעביר שמנוניתה - מותר.											
	מכלל דעל גבי חברתה - אפילו לחדדה נמי מותר.											
איכא דמתני לה אסיפא:	אבל משיאה על גבי חברתה,											
רב יהודה אמר שמואל:	לא שנו אלא להעביר שמנוניתה, אבל לחדדה - אסור.											
	מכלל דבמשחזות - אפילו להעביר שמנוניתה אסור. מאן תנא דבמשחזות אסור?											
רב חסדא:	דלא כרבי יהודה											
דתנאי: [ת"ק]	אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש בלבד											
רבי יהודה:	מתיר אף מכשירי אוכל נפש.											
רבא לרב חסדא:	דרשינן משמך הלכה כרבי יהודה.											
אמר ליה: [רב חסדא]	יהא רעוא דכל כי הני מילי מעלייתא תדרשון משמאי.											
רב נחמיה בריה דרב יוסף:	הוה קאימנא קמיה דרבא, והוה קא מעבר לסכינא אפומא דדקולא											
ואמרי ליה: [רב נחמיה בריה דרב יוסף]	לחדדה קא עביד מר, או להעביר שמנוניתה?											
ואמר ליה: [רבא]	להעביר שמנוניתה.											
	וחזיתי לדעתיה דלחדדה קא עביד.											
וקסבר: [רבא]	הלכה ואין מורין כן.											
ואמר אביי:	הוה קאימנא קמיה דמר, והוה קא מעבר סכינא אשפתא דרחיא											
ואמרי ליה: [אביי]	לחדדה קא בעי מר או להעביר שמנוניתה?											
ואמר ליה: [רבה] [רב יוסף-גרסת הרשב"א]	להעביר שמנוניתה.											
	וחזיתי לדעתיה דלחדדה קא עביד											
וקסבר: [רבה] [רב יוסף-גרסת הרשב"א]	הלכה ואין מורין כן.											
איבעיא להו:	מהו להראות סכין לחכם ביום טוב?											
רב מרי בריה דרב ביזנא:	שרי											
רבנן:	אסרי											
רב יוסף:	תלמיד חכם רואה לעצמו, ומשאילה לאחרים.											
ואמר רב יוסף:	סכין שעמדה - מותר לחדדה ביום טוב. והני מילי - הוא דפסקא אגב דוחקא.											
דרש רב חסדא ואיתימא רב יוסף:	אחד סכין שנפגמה, ואחד שפוד שנרצם, ואחד גריפת תנור וכירים ביום טוב - באנו למחלוקת רבי יהודה ורבנן.											
דתנאי: [ת"ק]	אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש בלבד											
רבי יהודה:	מתיר אף מכשירי אוכל נפש.											
	מאי טעמא דתנא קמא?											
[תנא קמא]	אמר קרא (שמות יב) הוא לבדו יעשה לכם, הוא - ולא מכשיריו.											
	ורבי יהודה:											

ביצה כח. - לד:

ביצה כח. - לד:



OHR SOMAYACH אוהר שמח
TANENBAUM COLLEGE
www.ohr.edu

Talmud Navigator

ביצה כח. - לד:

ביצה כח. - לד:

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
---	--

ביצה-המביא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מתניתין יחידאה היא.												
לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על המפוזרים שבשדות שאין מביאין, ועל המכונסין שבקרפף שמביאין.	דתנאי, אמר רבי שמעון בן אלעזר:											
על מה נחלקו - על המפוזרים שבקרפף ועל המכונסין שבשדות. שבית שמאי אומרים: לא יביא	[בית שמאי]											
יביא.	בית הלל:											
עלי קנים ועלי גפנים, אף על גב דמכנפי להו ומוטבי, כיון דאי מדלי זיקא מבדר להו - כמפוזרים דמו, ואסורין. ואי אתנח מנא מאתמול עלייהו - שפיר דמי.	רבא:											
איזהו קרפף וכו'.												
היכי קאמר, כל שסמוך לעיר - והוא דאית ליה פותחת, ואתא רבי יוסי למימר: כיון דאית ליה פותחת - אפילו בתוך תחום שבת נמי' או דלמא הכי קאמר: כל שסמוך לעיר, בין דאית ליה פותחת בין דלית ליה פותחת, ואתא רבי יוסי למימר: אפילו בתוך תחום שבת, ודוקא דאית ליה פותחת, אבל לית ליה פותחת - אפילו סמוך לעיר נמי לא?	אבעיא להו:											
כל שנכנסין לו בפותחת ואפילו בתוך תחום שבת	תא שמע: מדקתני רבי יוסי:											
שמע מינה רבי יוסי תרתי לקולא קאמר, שמע מינה.												
הלכה כרבי יוסי להקל.	רב סלא אמר רבי ירמיה:											
אין מבקעין עצים לא מן הקורות ולא מן הקורה שנשברה ביום טוב.												
ואין מבקעין לא בקרדום, ולא במגרה, ולא במגל, אלא בקופיץ.												
והאמרת רישא אין מבקעין כלל												
חסורי מחסרא והכי קתני:	רב יהודה אמר שמואל:											
אין מבקעין מן הסואר של קורות ולא מן הקורה שנשברה ביום טוב. אבל מבקעין מן הקורה שנשברה מערב יום טוב. וכשהן מבקעין - אין מבקעין לא בקרדום ולא במגל ולא במגרה אלא בקופיץ.	[תנן]											
אין מבקעין עצים לא מן הסואר של קורות ולא מן הקורה שנשברה ביום טוב, לפי שאינו מן המוכן. ולא בקרדום.	תניא נמי הכי:											
לא שנו אלא בנקבות שלו, אבל בזכרות שלו - מותר.	רב חיינא בר שלמיא משמיה דרב:											
פשיטא, בקופיץ תנן												
מהו דתימא: הני מילי - קופיץ לחודיה, אבל קרדום וקופיץ - אימא: מגו דהאי גיסא אסור - האי גיסא נמי אסור, קא משמע לן.												
ואיכא דמתני לה אסיפא:												
אלא בקופיץ.	[סיפא]											
לא שנו אלא בזכרות שלו, אבל בנקבות שלו - אסור.	רב חיינא בר שלמיא משמיה דרב:											
פשיטא, ולא בקרדום תנן												
מהו דתימא: הני מילי - קרדום, אבל קופיץ וקרדום, אימא: מגו דהאי גיסא שרי - האי גיסא נמי שרי, קא משמע לן.												
בית שהוא מלא פירות ונפתח, נוטל ממקום הפחת.	[ת"ק]											
אף פוחת לכתחלה ונוטל.	רבי מאיר:											
אמאי? והא קא סתר אהלא												
באורא דליבני.	רב נחומי בר אדא אמר שמואל:											
איני?												

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
---	--

ביצה-המביא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הני ליבני דאיתור מבנינא - שרי לטלטולינהו בשבתא, הואיל וחזי למזגא עלייהו. שריגניהו - ודאי אקצינהו.	והאמר רב נחמן:											
ביום טוב אמרו, אבל לא בשבת.	רבי זירא:											
אף פוחת לכתחלה ונוטל, ביום טוב אמרו אבל לא בשבת.	תניא נמי הכי, רבי מאיר:											
חותמות שבקרקע - מתיר, אבל לא מפקיע ולא חותך. שבכלים - מתיר, ומפקיע, וחותר. אחד שבת ואחד יום טוב.	שמואל:											
חותמות שבקרקע, בשבת - מתיר אבל לא מפקיע ולא חותך, ביום טוב - מתיר ומפקיע וחותר.	מיתבי:											
הא מני - רבי מאיר היא												
אף פוחת לכתחלה - ונוטל.	דאמר: [רבי מאיר]											
ופליגי רבנן עליה, ואנא דאמרי כרבנן.												
ומי פליגי רבנן עליה בחותמות שבקרקע?												
בחותמות שבקרקע, שבשבת מתיר אבל לא מפקיע ולא חותך, ביום טוב מתיר ומפקיע וחותר.	והתניא: מודים חכמים לרבי מאיר:											
הוא דאמר כי האי תנא												
חותמות שבקרקע - מתיר, אבל לא מפקיע ולא חותך, אחד שבת ואחד יום טוב. ושבכלי, בשבת - מתיר, אבל לא מפקיע ולא חותך. ביום טוב - מתיר ומפקיע וחותר.	דתניא:											
תרצת לך רישא, אלא סיפא קשיא												
הא מני - רבי נחמיה היא												
כל הכלים אין ניטלין אלא דרך תשמישן.	דאמר: [רבי נחמיה]											
אי רבי נחמיה - מאי איריא שבת? אפילו יום טוב נמי												
וכי תימא: שניא ליה לרבי נחמיה בין שבות שבת לשבות יום טוב,												
ומי שניא ליה?												
מסיקין בכלים ואין מסיקין בשברי כלים	והתני חדא:											
מסיקין בין בכלים בין בשברי כלים,	ותניא אידך:											
אין מסיקין לא בכלים ולא בשברי כלים.	ותניא אידך:											
ומשני: לא קשיא - הא רבי יהודה, הא - רבי שמעון, הא רבי נחמיה												
תרי תנאי ואליבא דרבי נחמיה.												
אין פוחתין את הנר, מפני שהוא עושה כלי.												
ואין עושין פחמין ביום טוב.												
ואין חותכין את הפתילה	[ת"ק]											
חותכה באור.	רבי יהודה:											
מאן תנא דפחיתת נר מנא הוא?												
רבי מאיר היא.	רב יוסף:											
כלי חרס מאימתי מקבל טומאה - משנגמרה מלאכתו, דברי רבי מאיר	דתניא: [רבי מאיר]											
משצרפו בכבשן.	רבי יהושע:											
ממאי? דלמא עד כאן לא קאמר רבי מאיר התם - אלא דחזי לקבולי ביה מידי, אבל הכא - למאי חזי?	אמר ליה אבוי:											

ביצה כח. - לד:



OHR SOMAYACH
TANENBAUM COLLEGE
www.ohr.edu

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

ביצה-המביא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
ואין מנהיגין את הבהמה במקל ביום טוב	[ת"ק]											
מתיר.	רבי אלעזר ברבי שמעון:											
לימא רבי אלעזר ברבי שמעון כאבוא סבירא ליה דלית ליה מוקצה?												
לא, בהא אפילו רבי שמעון מודה, משום דמחזי כמאן דאזיל לחנגא.												
חזרא, רב נחמן אסר	[רב נחמן]											
שרי.	רב ששת:											
ברטיבא - כולי עלמא לא פליגי דאסור, כי פליגי - ביבשתא.												
לא נתנו עצים אלא להסקה.	מאן דאסר, אמר לך:											
מה לי לצלות בו, מה לי לצלות בגחלתו.	מאן דשרי, אמר לך:											
איכא דאמרי: ביבשתא - כולי עלמא לא פליגי דשרי, כי פליגי - ברטיבא.												
דלא חזי להסקה	מאן דאסר:											
הא חזי להיסק גדול.	מאן דשרי, אמר לך:											
והלכתא: יבשתא - שרי, רטיבא - אסור.												
אשה לא תכנס לדיר העצים ליטול מהן אוד, ואוד שנשבר אסור להסיקו ביום טוב, לפי שמסיקין בכלים ואין מסיקין בשברי כלים.	דרש רבא:											
למימרא דרבא כרבי יהודה סבירא ליה דאית ליה מוקצה?												
טוי לי בר אווזא, ושדי מעיה לשונרא	והא אמר ליה רבא לשמעיה:											
התם, כיון דמסרחי - מאתמול דעתיה עלויה.												
נטל אדם קיסם משלפניו לחצוץ בו שיניו, ומגבב מן החצר ומדליק, שכל מה שבחצר מוכן הוא.	רבי אליעזר:											
מגבב משלפניו ומדליק.	חכמים:											
אין מוציאין את האור לא מן העצים ולא מן האבנים ולא מן העפר ולא מן המים.												
ואין מלבנין את הרעפים לצלות בהן.												
אוכלי בהמה אין בהן משום תקון כלי.	רב יהודה:											
מטלטלין עצי בשמים להריח בהן, ולהניף בהן לחולה, ומוללו ומריח בו. ולא יקטמנו להריח בו, ואם קטמו - פטור אבל אסור. לחצוץ בו שיניו - לא יקטמנו, ואם קטמו - חייב חטאת.	איתיביה רב כהנא לרב יהודה:											
השתא פטור אבל אסור קא קשיא לי, חייב חטאת מבעיא? אלא, כי תניא ההיא - בקשין.	אמר ליה: [רב יהודה]											
קשין בני מלילה נינהו?												
חסורי מחסרה והכי קתני: מוללו ומריח בו, קוטמו ומריח בו. במה דברים אמורים - ברכין, אבל בקשין - לא יקטמנו, ואם קטמו - פטור אבל אסור. לחצוץ בו שיניו - לא יקטמנו, ואם קטמו - חייב חטאת.												
קוטמו ומריח בו	תני חדא:											
לא יקטמנו להריח בן	תניא אידך:											
לא קשיא - הא - ברכין, הא - בקשין.	רבי זירא אמר רב חסדא:											
בקשין אמאי לא? מאי שנא מהא דתנן:	מתקיף לה רב אחא בר יעקב:											
שובר אדם את החבית לאכול ממנה גרוגרות, ובלבד שלא יתכוין לעשות כלי:	[תנן]											

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
---	--

ביצה-המביא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דאמר											
כי הוינן בי רב יהודה, הוה מפשח ויהיב לן אלותא אלותא, אף על גב דחזיא לקתא דנרגי וחצינן	ועוד, הא רבא בר רב אדא ורבין בר רב אדא דאמרי תרוייהו:											
לא קשיא הא רבי אליעזר, הא רבנן.												
נטל אדם קיסם משלפניו לחצוץ בו שיניו	דתניא, רבי אליעזר:											
לא יטול אלא מאבוס של בהמה.	חכמים:											
שלא יקטמנו	ושוין:											
ואם קטמו לחצוץ בו שיניו ולפתוח בו הדלת, בשוגג בשבת חייב חטאת, במזיד ביום טוב סופג את הארבעים, דברי רבי אליעזר.	[רבי אליעזר]											
אחד זה ואחד זה אינו אלא משום שבות.	חכמים:											
רבי אליעזר דקאמר התם חייב חטאת הכא פטור אבל אסור, רבנן דקא אמרי התם פטור אבל אסור - הכא מותר לכתחלה.												
ולית ליה לרבי אליעזר הא דתנן:												
שובר אדם את החבית לאכול ממנה גרוגרות, ובלבד שלא יתכוין לעשות כלי?	[תנן]											
כי תניא ההיא - במוסתקי.	רב אשי:											
ומגבב מן החצר.												
מגבב מן החצר ומדליק, שכל מה שבחצר מוכן הוא, ובלבד שלא יעשה צבורין צבורין	תנו רבנן: [ת"ק]											
מתיר.	רבי שמעון:											
במאי קא מפלגי?												
מחזי דקא מכניף למחר וליומא אחרינא	מר סבר: [ת"ק]											
קדרתו מוכחת עליו.	ומר סבר: [רבי שמעון]											
אין מוציאין את האור וכו'.												
מאי טעמא												
משום דקא מוליד ביום טוב.												
ואין מלבנין את הרעפים.												
מאי קא עביד?												
הכא ברעפים חדשים עסקינן, מפני שצריך לבדקן	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											
מפני שצריך לחסמן.	ואמרי לה:											
דרסה, או שטרפה בכותל, או שרצתה בהמה, ומפרסת ושהתה מעת לעת ושחטה - כשרה.	תנן התם:											
צריכה בדיקה.	רבי אלעזר בר ינאי משום רבי אלעזר בן אנטיגנוס:											
מהו לשחטה ביום טוב? מי מחזיקין רעותא ביום טוב, או לא?	בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זירא:											
אין מלבנין את הרעפים לצלות בהן.	אמר ליה: [רבי זירא] תנינא:											
מאי קא עביד?	והוינן בה:											
הכא ברעפים חדשים עסקינן, מפני שצריך לבדקן.	ואמר רבה בר חנה אמר רבי יוחנן:											
אנן מפני שצריך לחסמן מתנינן לה.	אמר ליה: [רבי ירמיה]											

ביצה כח. - לד: